

Eloiza DŽEJMS

*U
čarobnoj
noći*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

Naziv originala:
Eloisa James
AN AFFAIR BEFORE CHRISTMAS

Copyright © 2007 by Eloisa James
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02511-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Predgovor

Sen Žermen de Pre
Pariz, 1779.

Led je visio sa simsova i svetlucao gotovo kao i okna, a svež sneg je čadave ulice pretvorio u reke mleka. Gledajući grad sa zvonika Sen Žermena, vojvoda Flečer je video upaljene sveće u izlozima prodavnica, i premda nije mogao da namiriše gušćije pečenje, lišće božikovine i sjajne crvene bobice iznad vrata nagoveštavali su da se čitav Pariz posvetio ukusnoj gozbi od medenjaka i začina, opojnog vina i šećerom u prahu posutih kolača. Drevna radost sijala je u očima prolaznika i prosipala se u dečjem smehu. Magija je pevala u divljoj zvonjavi crkvenih zvona koja se svaki čas oglašavala, najpre u jednoj crkvi a zatim u sledećoj, i tako redom, i baš svaka grančica imele je zaklanjala meke poljupce. Bio je Božić... Božić u Parizu. Grad stvoren za ljubav i doba da se u njoj uživa bili su opojni kao najsnažnije crno vino.

Zapravo, filozofi se godinama raspravljaju da li je moguće boraviti u Parizu a ne zaljubiti se... ako ne u zanosnu ženu, a onda u zvona, bagete, sjaj nedozvoljenog koji svakoga dira u srce, čak i pripadnike dostojanstvenog engleskog plemstva. Vojvoda bi na to pitanje odgovorio bez oklevanja. Jedan pogled na Bogorodičinu crkvu bio je dovoljan da preda svoje srce, podlegao je ukusnoj hrani kao pesmi sirena nakon jednog zalogaja francuskog hleba i naposletku se – neopozivo – zaljubio u mladu i zanosno lepu pripadnicu suprotnog pola.

Sa svog mesta u zvoniku Fleč je gledao Pon Nef kako preskače Senu u strastvenom luku, i sav Pariz kako svetluca pod njim u šumi tornjeva i krovova posutih snegom. Svaki gargojl imao je dugačak srebrni nos.

Bogorodičina crkva je lebdela poput kraljice iznad užih, zbijenih tornjeva, koji kao da su preklinjali za božju pažnju. Katedrala je ignorisala te vitke mučenice, smatrala je sebe lepšom, pobožnijom, raskošnijom od drugih. Božić je, činilo se da kaže, moj.

„Gotovo je čudesno ono što osećamo jedno prema drugom.“

Fleč je trepnuo i pogledao u svoju buduću nevestu, leđi Perditu Selbi. Na trenutak su se Bogorodičina crkva, Popi i Božić zbunjujuće izmešali u njegovoj glavi: kao da je katedrala bila erotičnija od žene; kao da je žena bila veća svetinja od praznika.

Nasmešila se, lice joj je bilo uokvireno mekim loknama boje belog zlata prošaranog sunčevom svetlošću, a usne meke i zrele kao francuska šljiva. „Ne misliš da je suviše dobro da bi bilo istinito, Fleču? Ne misliš tako, zar ne?“

„Naravno da ne mislim!“, kaže Fleč žurno. „Ti si najlepša žena u zemlji, Popi. Jedino čudo je što si se zaljubila u mene.“

„Nije čudo“, rekla je Popi i spustila vitki prst na jamicu na njegovoj bradi. „Čim sam te ugledala, znala sam da imaš sve ono što tražim od supruga.“

„A to je?“ Zagrlio ju je ne mareći ko gleda. Ipak je ovo *Pariz*, i premda je tu mnogo engleskog plemstva, društvena pravila nisu kruta kao u Londonu.

„Pa, vojvoda si“, rekla je zadirkujući ga.

„Voliš me zbog moje titule?“ Sagnuo je glavu da je poljubi u obraz. Koža joj je bila neobjašnjivo meka i nežna. Dovodila ga je do ekstaze požude... požude sa francuskim prizvukom, one koja tera čoveka da ljubi ženu od vrhova nožnih prstiju do vrhova usiju, da je liže i njuška i gricka kao da je ukusnija od tartufa (što bi i bila).

Takvu požudu nije osetio pre dolaska u Francusku. U Engleskoj su muškarci na žene gledali kao na posude u koje će se sjuriti i uroniti. Ali Fleč je osećao kako se menja i kako raste, osećao je moć Pariza i ljubavi. Želeo je da obožava Popino telo, da oseti ukus slatke soli njenog znoja, da joj ljubi suze radosti nakon što je dovede do najveće sreće.

„Upravo tako“, rekla je Popi smejući se. „Tvoja titula je od najvećeg značaja. Nisam ni primetila koliko si naočit, ni da se ophodiš prema damama sa mnogo poštovanja, ni da tako divno plešeš ni... ovu jamicu.“

„Jamicu?“ Fleč je bio rešen da je ponovo poljubi, odvuče joj pažnju i navede je da priča što više kako bi se opustila i prepustila intimnosti poljupca. Mala Popi je bila najmilija devojka na svetu, ali bilo je đavolski teško poljubiti je. Svaki put kad bi je uhvatio nasamo, iskrasnio bi neki

razlog da je ne zagrlji, da je ne poljubi. Kako su krenuli, čekaće do prve bračne noći da se upuste u razuzdanost koja mu je prolazila glavom dvadeset četiri sata na dan.

„Na bradi“, klimnula je glavom. „Jamica je presudila.“

Povukao se pomalo zlovoljno. „Mrzim tu jamicu. Zapravo, možda ću pustiti bradu da je sakrijem.“

„O, ne smeš to uraditi!“, uzdahnula je milujući mu bradu. „Tako je ljupka. Po njoj se vidi kakav si čovek.“

„A kakav sam čovek?“, upitao je ponovo saginjući glavu i ne pretpostavljajući koliko će mu njen odgovor odjekivati u glavi u godinama koje dolaze.

„Častan, i veran, i... i suprug kakvog bi svaka žena samo poželeti mogla. Sve dame se slažu; trebalo bi da čuješ kontesu od Monsirija. Ona kaže da si *divan*.“

Fleč pomisli da je Popi promakla suština kontesinog divljenja. „Sve tako kažu?“ Bio je dovoljno blizu njenim usnama pa se naglo spustio na njih. Na trenutak je pomislio kako popušta; njene slatke ružičaste usne, zbog kojih je polovinu noći provodio budan u groznici požude, smekšale su pod njegovim. Ali, kad je upleo jezik...

„Bljak! Šta to radiš!“

„Ljubim te.“ Spustio je ruke s njenih ramena jer ga je udarala suncobranom, pa mu se to činilo najpametnije.

„Odvratno“, rekla je streljajući ga pogledom. „Od-vrat-no! Ne misliš valjda da vojvotkinje idu naokolo i rade takve stvari?“

„Ljube se?“, upitao je bespomoćno.

„Tako se ljube. Stavio si svoj... svoju pljuvačku u moja usta!“ Izgledala je iskreno užasno. „Kako si mogao i pomisliti da ću tako nešto dozvoliti? Zgađena sam!“

„Ali, Popi, tako se ljubi“, pobunio se. Osećao je kako mu se niz kičmu spušta ledeni dah panike. „Zar nisi videla ljude kako se ljube ispod imele? Pitaj koga želiš!“

„Kako bih mogla nekoga da pitam“, prošaputala je razjareno. „To znači da bih morala nekome da kažem za tvoju perverznošću – a to nikada ne bih uradila. Ipak ćeš mi, zaboga, biti suprug!“ Neobična mešavina obožavanja i prekora prelete joj preko očiju.

„Znam!“, povikao je od olakšanja. „Pitaj vojvotkinju od Bomonta. Ona zna o čemu pričam.“

Popi se namrštila. „Moja majka kaže da je vojvotkinja najneprincipijelnija Engleskinja u Parizu. Istina je da mnogo volim Džemu, ali nisam sigurna da...“

„Upravo zato što tvoja majka ne gleda blagonaklono na nju“, rekao je Fleč, „vojvotkinja je osoba koju bi trebalo da pitaš o ovome.“

„Ali Džema ne ljubi nikoga“, pobunila se Popi. „Zaboga, majka kaže da vojvoda jedva da ju je posetio u poslednjih nekoliko godina. Dolazi jednom godišnje, tako nekako.“ Gledala ga je detinje nedužnim plavim očima. „Kako da je pitam za ljubljenje s tobom? Rastužila bi se što je njen brak tako užasno prazan, a naš će biti tako divan.“ Spustila je ruku na njegov obraz i iznenada ništa više nije bilo važno.

„Ne marim hoćeš li je pitati“, rekao je i ponovo je privukao u naručje. Bar mu je dozvoljavala da je grli. Moraće da se zadovolji time do venčanja. „Sve ćemo rešiti prve bračne noći.“ Bio je odlučan da priušti svojoj voljenoj Popi isto zadovoljstvo koje će on pronaći u njenom telu. Čitao je o tome u jednoj francuskoj knjizi, i saplitaio se o čudnovate reči. Bio je dovoljno pronicljiv da shvati da nijedan njegov delimično profesionalan susret sa ženama pre dolaska u Pariz nije imao ništa s uživanjem partnerke. Stresao se setivši se njihovih uvežbanih jecaja zadovoljstva.

Ako ga je Pariz išemu naučio, onda je to ovo: može da spava i sa samom Kleopatrom, ali, ako ona u tome ne bude uživala, on neće želeti da ima ništa s njom. Kad se Parižanka smešila, njen osmeh je bio poziv koji se vrteo samo oko njenog zadovoljstva, i pomalo oko njegovog. Fleč bi se tada setio Sesil, koja mu je rekla da su njegove usne lepe kao trešnje, ili Eliz, koja je ispuštala sitne krike kad ga je videla bez odeće. Naravno, Eliz i Sesil su bile poznanstva koja je sklopio prvog meseca u Parizu, pre nego što se zaljubio. Sada je njegovo srce ispunjavala samo Popi... a njegove slabine moraće da prate šta ono kaže.

Ali, naslanjajući se na njegovo rame, Popi se mrštila. Na šta je tačno Fleč mislio kad je rekao da će *rešiti to*? Zvučalo je kao da je takvo ljubljenje njemu baš priraslo za srce.

Ledi Popi je, duboko u sebi, bila praktična mala duša. Videla je da su blago vladanje i mile oči njenog muža skrivale snažnu rešenost da istera svoje. Dovoljno je bilo da čovek pogleda njegove od vetra razbarušene uvojke pa da to shvati. Ni zrnca pudera! Njena majka je coktala, ali Fleč je odbijao... a Popi je morala da prizna da izgleda dobro s vranim uvojcima koji mu se prospaju po vratu.

U čarobnoj noći

„Pitaću Džemu“, obećala je. Ljubio joj je uvo, i to joj se dopadalo. Zapravo, prijalo joj je mnogo toga što je Fleč radio, uživala je kad je grli, na primer (pod uslovom da joj ne kvari frizuru), i ljubi joj uvo i obraz i bradu, čak i usne, sve dok se ne bi malčice zaneo.

Majka joj je u tom pogledu strogo naložila: „Moraš mu dozvoliti da dotakne ovlaš tvoje usne svojim. Naposljetku, on je vojvoda. Bićeš vojvotkinja. Da bi upecala vojvodu, moraš istrpeti izvesne skarednosti.“

U to vreme Popi se smejala pomisli da bi Flečove usne na njenima mogle da se smatraju skarednošću. Zadovoljstvo joj je preplavilo dušu što je toliko srećna. Zaljubila se u vojvodu i to je usrećilo njenu majku. Vojvoda (dragi Fleč) zaljubio se u nju... a to je nju usrećilo. Zapravo, svet je bio blistav i vedar, samo još da reši ovo sa ljubljnjem.

„Dozvoli da ti pokažem kako je lepo“, ubeđivao ju je Fleč. Kad bi mu se glas tako produbio, Popi bi poželela da uradi sve što on zamisli, premda mu to, naravno, nikada neće reći. Ne sme žena da dozvoli muškarcu da zna kakvu moć ima nad njom, često je govorila njena majka. I bila je u pravu, razume se.

Poslušno je nagnula glavu prema njemu i on je ovlaš prešao usnama preko njenih. „To je lepo“, rekla je ohrabrujuće. „Zaboga, ja...“

Sledećeg trenutka toliko snažno ju je privukao u naručje da je osetila kako joj steznik pritiska grudi, a broš joj se otkopčao i pao na kameni pod. „Fleč!“, povikala je. Iskoristio je to i gurnuo jezik u njena usta. Pravo! I... i još prešao njim naokolo, kao da čisti ormarić.

„Au, uh. Ne!“, vrisnula je odgurujući ga. Za tako sitnu ženu, Popi je imala mnogo snage.

„Ali, Popi...“

Čak ni njegove oči nisu mogle da je nateraju da promeni mišljenje. „Volim te, Fleč, znaš to.“ Zažmirila je i čekala.

„Znaš koliko te volim“, pokušavao je da je razoruža smeškom.

Nije mu uzvratila. „Moraćeš da shvatiš da postoji nešto... nešto što engleska dama ne radi.“

„Kako to misliš?“ Izgledao je pomalo zbunjeno, a Popi je osetila talas ponosa. Prvi put ona zna nešto što on ne zna!

„Mama kaže da dame imaju drugačija pravila za intimnost od... recimo, naših *lavandière*“, objasnila je trudeći se da joj se u glasu ne oseti ni najmanja snishodljivost.

„One se ne ljube? Naravno da se dame ljube. I pralje se ljube, bile one Francuskinje ili Engleskinje!“

„Možda se i ljube“, rekla je, „ali postoje različite vrste intimnosti u različitim društvenim slojevima, razume se. Baš kao što nosimo drugačiju odeću, i jedemo drugačiju hranu. I imamo različita poimanja. Suštinski smo različiti. Moja majka kaže da engleske plemkinje imaju malo zajedničkog sa francuskim plemkinjama.“

Zagledao se u nju, a Popi je trepnula. Je li moguće da se u njegovim očima vidi samo trunka razočaranja? Nije volela da razočarava ljude. „Razumeš li?“, upitala je s blagom notom brige u glasu.

„Pretpostavljam“, rekao je prilično polako.

„Videćeš i sam, Fleču, ako uporediš našu monarhiju sa francuskom. Engleski dvor je moralan, a francuski je prožet skandalom. Majka kaže...“

„Popi, ne živiš u Engleskoj od trinaeste godine. Veruj mi, engleski dvor obiluje skandalima koliko i francuski. Zbog udaljenosti i Kanala deluje ti čistije. Glasine ne prelaze preko vode.“

Popi se zamislila. „Znači, misliš da je prošle nedelje, kad se podigla sva ona prašina oko ledi Serar i njenog koketiranja s L'Anu...“

„Nisu za to čuli u Engleskoj, razume se, no mi smo samo o tome pričali danima. Ali ništa od toga nije bilo. Nikada ne čujemo engleske tračeve, kao što ni oni nikada neće čuti za navodne indiskrecije ledi Serar.“

„To je dobar argument“, složila se Popi.

Nasmešio se, a njoj je dah zastao u grlu. Nije mogla da ne pomisli da je Fleč suviše lep za nju.

Sve Francuskinje pratile su ga pogledom, čak i grofica od Monsirija. Često se činilo da on to ne primećuje, ali Popi je primetila. I dok ga je gledala, činilo joj se da bi se mogla pretvoriti u kamen diveći se njegovim prelepim očima (crnim u središtu, sa sjajnim sivim obodom), vitkom telu, načinu na koji se otmeno kretao pa makar samo hodao. Jedna dama je jednom uzdahnula i rekla da kad čovek ugleda vojvodu od Flečera kako se klanja, zapravo vidi vrhunac gracioznosti muškog tela. Kako se, zaboga, takav jedan čovek bez premca zaljubio u nju, Popi, što je skraćeno od Perdita, i uopšte je kratko?

Nije se samo ona to pitala. Francuske dame su je gledale i kikotaile se iza lepeza. Prolazile su pored nje i čestitale joj na lukavosti; nazivale su je *mignonne*, govoreći joj zapravo da je dete.

U čarobnoj noći

Prošle noći, na balu vojvotkinje od Orleana, Fleč je nosio kaput od crnog baršuna izvezen crnim perlama. Kosu je skupio u jednostavan perčin nisko na vratu. Iskombinovao je razuzdano nemarno držanje s odećom jednog *élégante*. Francuske dame su spustile lepeze da mu se nasmeše, s onim naročitim pućenjem usana koje su čuvala za posebno divne muškarce. Posmatrala ga je kako im uzvraća smešak, a zatim se klanja pred groficom Mersi d'Aržanto, i pleše s njom drugi put.

„Ispravi leđa!“ zarezala je majka na nju. „Ti ćeš biti njegova vojvotkinja, a ne ta krpa s titulom. Ne gledaj kao zaljubljeno tele; unižavaš se kad se obazireš na pažnju koju mu poklanja.“

„Ali, mama“, rekla je Popi kad ju je grč u stomaku naterao na iskrenost, „grofica je mnogo lepša od mene. I njena haljina mnogo više otkriva.“

„Tvoja haljina je savršeno primerena za mladu damu koja se predstavlja društvu“, rekla joj je majka i odmerila je. „I premda tvoje lice i figura nisu primer pravilnosti i lepote, niko ne može da kaže da sam štedela.“ To je bila istina. Njena majka je uvek tražila da se stave dva nabora gde bi jedan bio dovoljan, a često je tražila pet. Popine suknje bile su ukrašene niskama sitnih bisera, a gornji deo haljine opšiven hermelinom.

Ali Popi je (potajno) mislila da bi joj nešto jednostavnije bolje pristajalo. Bila je toliko sitna da se zbog bočnih panijea, dugačkog šlepa i naglašene, preterane frizure, ma koliko ona moderna bila, osećala kao okićeno dete.

Fleč joj je prstom podigao bradu. „Nisam želeo da te uznemirim, Popi. Evo tvog broša, ali plašim se da je igla iskrivljena. Daću da je poprave.“

Bilo je budalasto brinuti. Fleč je bio tu – i bio je njen. Nasmešila se. „Hvala.“

Okrenuo je broš u ruci. „Kako neobična kameja.“

„To je jedina kameja ptice koju sam videla. Kompanija Vedžvud ju je napravila u čast kraljice Elizabete.“

„A kako bi ždral s krunom na glavi trebalo da oda čast Elizabeti?“

„Budalasto, zar ne? Ali pogledaj“, pokazala je, „zanatlija je bio pravi majstor. Vidi se svako pero u krilima.“

„Ali zbog krune se čini da ptica ima rogove“, pobunio se.

„Znam. To je mali problem u radu, ipak, dopada mi se.“ Uhvatila ga je podruku. „Hoćemo li se vratiti? Hladno je i ne želim da mama brine.“ A zatim je, jer je i dalje izgledao pomalo odsutan, što joj se nije dopalo,

dodala: „Pitaću Džemu šta dame rade, i ne rade, kad je ljubljenje u pitanju, Fleču. Časna reč.“

Nekoliko minuta kasnije izašli su na vrata opatije. Pariz je ležao s obe njihove strane i sanjao na pro hladnom jutarnjem vazduhu dok ponovo nije oživeo zvonjavom zvona, tečnim notama koje padaju sa zvonika nad njima, i odjekuju snegom pokrivenim zidovima od cigle i visokim tornjevima katedrale.

„Božić je“, rekla je Popi osetivši iznenadni nalet radosti. „Meni najmiliji dan u godini. Obožavam Božić.“

„Ja obožavam tebe“, rekao je Fleč i stao. „Vidiš li što i ja, Popi?“

„Šta?“, upitala je tiho i pogledala u njega, a ne ono što je pokazivao.

„Imela“, rekao je zagrlivši je. „Imela visi u vazduhu.“

Popi je zatvorila oči i zabacila glavu. Bio je to pravi poljubac: mio, kratak i pun ljubavi. Krenuli su nazad. Popi je pažljivo koračala kaldrmom pokrivenom tankim, sjajnim slojem leda.

Jedna mlada žena požurila je prema njima, oborene glave i sa dugačkom veknom hleba pod rukom. Fleču se činilo da oseća topli, sveži miris peciva, i pre nego što je shvatio šta radi, počeo je da zamišlja raskošnu oblinu njene dojke naslonjene na veknu. On bi...

Oslobodio se ovih misli. Kad se venčaju, naložice da im u sobu donesu svež jutarnji hleb, i on će ga izlomiti i jesti ga s njenog tela, kao da je poslužavnik za bogove.

„Na licu ti je neobičan osmeh“, rekla je Popi. „O čemu razmišljaš?“

„O tebi. Samo o tebi.“

Popi se nasmešila sebi u bradu i jednom starom Parižaninu koji je prošao pored njih i pomislio kako on, veliki poznavalac lepote, nikada nije video tako izvanredno lepu damu. Na njenom licu i u držanju ogledale su se generacije engleskih i francuskih predaka, a kako je vaspitana mahom u Francuskoj, svaki aspekt njene pojave bio je *à la mode*. Ipak, u njenim očima i načinu na koji je gledala visokog gospodina koji je išao pored nje sijala je ona posebna radost koja i najneugledniju osobu čini lepom.

„Ah“, uzdahnua je. „*Lamour!*“

Poglavlje 1

Četiri godine kasnije

Odlomak iz *Morning posta*, 20. april 1783:

„U visokom društvu svi žamore samo o izazovu koji je erl od Grifina uputio vojvodi od Vilijersa. Čini se da je erl ukrao vojvodi verenicu. Ne možemo komentarisati istinitost ovog navoda, ali želimo da istaknemo da je naš milostivi vladar najstrože zabranio dvoboje...“

*Gradska kuća vojvode i vojvotkinje od Bomonta
Jutarnji prijem u čast pobeđe erla od Grifina u dvoboju*

„Vojvotkinja od Flečera“, objavio je batler veličanstvenom rikom. Kako nije spomenuo vojvodu, Popi se osvrnula... ali Fleča nije bilo. Odlutao je u drugi deo Bomontove kuće ne trudeći se da sačeka da ga najave. Niti da nju obavesti o svojim namerama.

Osećala je kako joj se osmeh koči. Podigla je suknje i spustila se u balsku dvoranu niz tri mermerna stepenika. Bočni panijei dovoljno su joj otežavali kretanje stepenicama i prolazak kroz vrata, ali jutros je njena francuska sobarica prevazišla samu sebe. Prava kaskada vrpce, lokni i mašni izdizala se iznad Popine glave, a sve je bilo obmotano niskama sitnih bisera oblika kruške. Hodanje je predstavljalo pravi izazov – stepenice su bile zaista opasne.

Nije da nije vredelo. Bila je žestoko rešena da u otmenosti bude ravna svom suprugu. London je pričao samo o Fleču i njegovim odelima; nikada ne bi dozvolila da svet kaže kako ga njegova vojvotkinja sramoti. Nije želela da je ljudi sažaljevaju. Nikada.

Fleč, razume se, nije rekao ni reč o njenoj odeći dok su bili u kočiji, premda mora da je bio svestan da je haljina nova. Možda je smatrao da je vez (u nijansama zlata i bisera) bio suviše zvaničan za jutarnji prijem. Popi je duboko udahнула. Ako je išta naučila za četiri godine braka, to je da žena ne može ni da nasluti šta muškarac misli.

Ipak se predomislila. Neke misli muškaraca su kristalno jasne.

„Vaša milosti“, začuo se duboki glas pored njenog uva. „Smem li da vas otpratim na drugu stranu balske dvorane, gde je manja gužva? Tamo ćete pronaći vojvotkinju od Bomonta.“

„Bila bi mi čast“, rekla je Popi domaćinu, spustivši se u kniks dovoljno nisko da ukaže poštovanje njegovoj tituli a da ne ugrozi frizuru. Vojvoda od Bomonta nosio je jednostavan kaput od tamnozelenog baršuna sa podvijenim manžetnama u boji žalfije. Naravno, muškarci su se retko odevali svečano kao žene. Lako je spustila ruku na njegovu, pa su prošetali balskom dvoranom klimajući usput glavom poznanicima. „Nisam očekivala da ću vas videti jutros“, rekla je Popi pre nego što je shvatila da je to prilično nediplomatski.

Vojvoda – okoreli političar poznat po preziru prema besramnosti i svojoj besramnoj vojvotkinji Džemi – žalosno se nasmešio. „Ovaj prijem će, bez sumnje, biti skandal nedelje, jer je priređen u čast dvoboja. Da budem sasvim iskren, u normalnim okolnostima izbegao bih ovaj skup. Ali moja vojvotkinja je priredila prijem, i još u mojoj kući; moje odsustvo izazvalo bi samo još veći metež.“

Popi je osetila nalet sažaljenja prema sirotom vojvodi. Bio je jedan od najvažnijih ljudi u Domu lordova, čovek čija su uverenja, rečitost i moć bili poznati širom Engleske. Poslednje što mu je u životu potrebno jeste skandal. I premda je zaista volela Džemu iz vremena koje su zajedno provele u Parizu, morala je da prizna kako su tračare vojvotkinju od Bomonta obožavale s razlogom – sve što je Džema radila izazivalo je senzaciju. Sigurno je teško biti s njom u braku.

Jednako teško kao i biti u braku sa Flečom.

Na trenutak se zaledila. „Jeste li umorni, vaša milosti?“, upitao je Bomont zastavši. „Da li biste radije da sednete?“

U čarobnoj noći

„O, ne“, rekla je potiskujući misli na svoj brak. „Radujem se što ću videti Džemu. Poslednji put sam je videla pre nego što sam se udala, kad smo živele u Parizu. Sigurno je srećna što je njen brat pobedio u dvoboju.“

„Razume se da nam je svima laknulo što se sve završilo bez nepotrebnog krvoprolića“, rekao je Bomont ravnim glasom, i bilo je jasno koliko mu je mrska ideja proslave nezakonitog ispada njegovog šuraka. „A, evo i vojvotkinje.“

Naklonio se i otišao. Džema je izgledala još otmenije nego pre četiri godine u Parizu. Premda je i ona nosila panijee, njene suknje nisu bile krute kao Popine, već meke i lepršave. Popina kosa bila je ukovrdžana u krute, male, čvrste lokne, a Džemina je bila oblikovana u meke, toliko blago napuderisane da je prosijavala njena prirodna zlatnoplava kosa. Prolepšala se; senzualnost koja ju je odlikovala, a koju je Popi pamtila, bila je još naglašenija.

„Džema“, uzviknula je Popi. „Kako divno izgledaš!“

Džema se okrenula i ispustila tihi cik dobrodošlice. „Popi!“, povikala je i privukla je u zagrljaj. A zatim se povukla i skupila oči. „Šta se desilo s malom madmoazel koju sam tako dobro poznavala u Parizu? Izgledaš izvanredno! Sve si nas postidela. Pogledaj nas, tri vojvotkinje, a jedino ti izgledaš tako.“

Popi je već shvatila da je užasno pogrešno procenila formalnost prijema. Nije ni čudo što Fleč nije rekao ništa o njenoj haljini. Popi se pokajnički nasmešila dami koja je stajala pored Džeme. „Žao mi je, nisam mislila...“

„Nikada se nismo upoznale“, rekla je i spustila se u kniks. „Džema preteruje. Ja nisam vojvotkinja. Zovem se Izidor Viskonti.“ Ledi Izidor je nosila prelepu haljinu od nežnoroze svilenog krepa. Ako je Džema bila otelotvorenje sjajnog savršenstva, ledi Izidor je izgledala kao zrela trešnja, zavodljiva i ukusna. Popi je srce potonulo još dublje.

„Izidor, ovo je vojvotkinja od Flečera. Izidor je skoro pa vojvotkinja“, rekla je Džema stegnuvši Popi još jednom ruku toplo. „Ona čeka da se njen verenik, vojvoda, vrati sa putovanja.“

„Mogla bih dodati da čekam na to već sedam godina.“ Izidor je tako smešno nabrala nos da je Popi počela da se smeje. „Srećna sam što sam vas upoznala, ledi Flečer“, nastavila je. „Čula sam mnogo o vašim dobrotvornim poduhvatima.“

„Kojima se ja neću pridružiti“, rekla je Džema. „Moram to jasno da ti dam na znanje, draga, pre nego što te razočaram. Nisam ništa sklonija

dobročinstvima nego što sam bila kad smo se upoznale u Parizu. Zapravo, čak sam i manje voljna.“

„Kako je to moguće?“, upitala je Izidor. „Poslednje tri godine živim u Italiji, ali često sam posećivala Džemu“, objasnila je Izidor Popi. „Ne mogu reći da sam videla da je učinila kakvo dobročinstvo.“

„Imam ja svojih trenutaka“, rekla je Džema. „Moja oblast delovanja su dobročinstva prema gospodi.“

Njen pogled je bio toliko nestašan da se Popi naglas nasmejala.

„Neobično je razmišljati o tebi kao o udatoj ženi, draga“, rekla je Džema. „Teško bi to mogla pomisliti kad je pogledaš, Izidor, ali rekla bi za Popi da je najslađa lutka koju si videla. Bazala je po francuskom dvoru s tim očima krupnim kao... šljive.“

„I svi su mi se smejali“, rekla je Popi Izidor otvarajući lepezu. „Zaista bi bilo blago rečeno nazvati me naivnom. Uglavnom sam otupela od čuđenja.“

„Nikada ti se nisu smejali“, povikala je Džema odano. „Bili su suviše ljubomorni da bi se smejali. Vidiš“, rekla je Izidor, „Popi se pojavila u Parizu sa majkom i za svega jednu nedelju – ne, za jedan sat! – ugrabila je najpoželjnijeg neženju u gradu, vojvodu od Flečera.“

„Videla sam ga!“, rekla je Izidor i osmehnula se Popi. „U Italiji takvog muškarca zovemo *bellissimo*.“

Popi se kruto nasmešila. Postojala je granica do koje je žena bila voljna da sluša komplimente na račun lepote svog supruga. Popi se uvek osećala kao nagrđena harpija koja je izvela čudo.

„Popi je preotela Fleča iz naručja pariskog dvora. Mislim da ti vojvotkinja od Giza još nije oprostila. Stalno gundča o engleskim goluždravicama.“

„Jeste li se zaljubili na prvi pogled?“, pitala je Izidor. „Ja bih to silno volela, ali čini se da se to meni nikada neće desiti. Možda sam se mogla zaljubiti u vašeg muža. Premda“, dodala je, „ne bih želela da pomislite kako ću *sada* pogledati vojvodu.“

Džema se ubacila. „Nemoj da si luda, Izidor. Popi vrti Fleča oko malog prsta. Neće se ona uplašiti tvojih draži. Vidiš“, rekla je i okrenula se Popi, „Izidor je u prilično neprijatnom položaju...“

„Zapravo, pravno venčana, premda supruga nisam videla otkako sam prohodala“, prekinula ju je Izidor.

„Što znači da ona često budi nemir među udatim ženama.“

U čarobnoj noći

„Ne smem čak ni da *razgovaram* s oženjenim muškarcem“, požalila se Izidor.

„Možete da razgovarate sa mojim, ako želite“, ponudila joj je Popi.

„Eto! Rekla sam ti, Izidor. Vas dve bi trebalo da se zblížite. Fleč je beznađežno zaljubljen pa Popi neće ni trepnuti ako budeš flertovala s njim. Izidor“, rekla je Džema okrenuvši se prema Popi, „ima uznemiravajuću naviku da navodi muškarce da se zaljube u nju, ali uveravam te da ona samo razgovara s njima.“

„Obećavam da neću flertovati s vašim vojvodom“, rekla je Izidor i uputila Džemi zaslepljujući osmeh. „Ali bićemo prijateljice. Istina je da smatram da je vojvoda od Flečera gotovo *troppo elegante* za mene. Mene opčinjavaju muškarci grublje pojave.“

„Znam na šta mislite“, rekla je Popi. „Pirat!“

„Svi vole pirate“, odvrati Džema tužno. „Ponekad mi se čini strašno okrutnim što sam udata za političara.“

„Nema pirata u engleskom društvu“, primeti Izidor. „No, ipak bih se pomirila sa muškarcem bez piratskih odlika kad bi me on tako izdašno obožavao kao što vas obožava vaš suprug, vaša milosti.“

„Molim te, zovi me Popi.“ Pa očajnički želeći da promeni temu, dodade: „Uverena sam da će i tebe tvoj suprug izdašno obožavati.“

„Ako me prepozna“, rekla je Izidor i zakikotala se.

Poglavlje 2

Morning post, nastavak:

„Ne možemo komentarisati istinitost ovog navoda, ali ne možemo da se ne zapitamo hoće li uskoro vojvoda od Bomonta izazvati vojvodu od Vilijersa na dvoboj, s obzirom na glasine da vojvotkinja, koja se nedavno vratila iz Pariza, igra intimnu partiju šaha sa gorepomenutim vojvodom...“

„Tebi je potrebna ljubavnica. Zaboga, čoveče, sasušićeš se i rastočiti na vetru. Ne budeš li pazio, dude će ti izrasti.“

Fleč izvi usnu. „Znaš šta. Ako mi izrastu grudi, dozvoliću ti da ih vidiš da bi konačno saznao kako izgledaju ženska prsa.“

Frederik Ogastus Gil, budući erl od Glasa, odgovorio mu je prijateljskom kletvom pa su se obojica naslonila na zid da posmatraju ekstravagantni, haotični prizor pred sobom. Prostorija je bila puna plemića koji su glasno razgovarali o pobedi erla od Grifina u dvoboju.

„Pet minuta!“ Fleč je čuo čoveka crvenog lica kako dovikuje drugom. „Tako se to radi!“

Gil je zadrhtao i dobro potegao brendi. „Jesi li video kad je Vilijers izveo onaj *pass in tierce*? Mislio sam da je Griffin gotov.“

„Griffin je držao Vilijersa u šaci od samog početka“, izjavio je Fleč. „Pitanje je samo bilo u kom trenutku će odlučiti da pobediti vojvodu.“

„Kažu da je Vilijers izgubio mnogo krvi pre nego što se hirurg pribrao.“
„Trebalo bi da bude dobro. To je bio čist ubod u rame.“

U čarobnoj noći

„Griffin je srećnik“, rekao je Gil i uzdahnuo. „Trebalo bi da vidiš kako ga njegova verenica gleda.“

„Kakav si ti romantik“, podsmehnuo mu se Fleč.

„Nekada nisi bio tako grub“, rekao je njegov prijatelj, zatečen ovim odgovorom. „Ponašaš se kao da ti je metla u dupetu. Zaboga, pronađi ljubavnicu! Dobro, tvoju ženu ne zanima tvoja postelja. Gotovo svaki muškarac u ovoj prostoriji je to iskusio. Teško je udovoljiti Engleskinjama.“

„Da se vratimo na onu ljubavnicu koju misliš da treba da pronađem“, rekao je Fleč sa smrtnom dosadom u glasu. „Nisam znao da si toliko zainteresovan za moje aktivnosti u spavaćoj sobi.“

Gil je porumeneo pa rekao nešto što se ne može ponoviti. I otišao.

Fleč je uzdahnuo i otpio gutljaj. Bio je budala. Prošle su godine. Bila mu je potrebna ljubavnica. Mora da prizna sebi da je njegov brak promašaj. Mora da...

Popi je lakim korakom prolazila drugom stranom prostorije. Grudi su joj se nadimale iznad haljine. Smesta se ukrutio. Bile su to sizifovske muke... žudeo je za nekim ko nikada nije žudeo za njim. Biti u braku s takvom ženom bilo je kao da ga je neko vezao za zdenac i zabranio mu da pije vodu.

Ipak, sama pomisao na odlazak u spavaću sobu naterala ga je da omilitavi. Primiće ga u svoju sobu, razume se. O, majka ju je dobro naučila. Časkaće i smejati se, ali on nije budala. Video je oprez i rezignaciju u njenim očima. Da se ne spominje način na koji je svlačila spavaćicu i legala na postelju (što je bila njegova jedina pobeda: nije više insistirala da leži pod pokrivačima), i trpela njegova milovanja.

Ponovo je otpio.

Trpela je prava reč.

Ma šta on radio, ona je samo ležala. U početku je obasipao pažnjom njene grudi u nadi da će iznenada početi da dahće i da se uvija pod njim, onako kako je Eliz to činila kad bi je tek ovlaš dotakao. Eliz ga je upoznavala sa svojim telom kao da ga podučava novom sportu. „Tu“, rekla je nežno, a zatim: „Snažnije“, a zatim: „*Oui!*“

Zaboga, bio je sit razmišljanja o Eliz.

Popi bi mu, s druge strane, s vremena na vreme pomilovala kosu. Poljubila bi ga, čak mu dozvolila da povremeno gurne jezik u njena usta, ali nikada ni na šta nije reagovala. U početku je mislio da je neiskusna.

I prošla je godina, pa još jedna, a ona nije bila nimalo zainteresovana, nikada ni prstom nije mrdnula, nikada porumenela – a kamoli povikala: „Da, da!“ Promenio je mišljenje.

Bio je prilično siguran da neće ići sa Popi. Pre nekoliko meseci je prestao da odlazi u njenu sobu. Ona nije rekla ništa; on nije rekao ništa. Verovatno joj je potajno laknulo. Dođavola, verovatno je to proslavljala sa svojim prijateljicama.

A ipak ju je voleo.

Što je bio pakao. Ponovo je prošla ispred njega, smejala se. Svi su voleli Popi. Kako da je ne vole kad je imala onako mile oči i kad je umela ljubazno da sasluša svakoga, bez obzira na budalaste žalopojke kojima su je opterećivali? Nikada nije rekla onoj aždaji od svoje majke da se nosi dođavola, čak ni kad je paradirala s njom gde je stigla, toliko je bila srećna što joj je kćerka vojvotkinja da ju je pokazivala svima kao dresirano majmunče.

Popi je nikada nije ukorila, nikada joj ništa nije rekla.

Jednom rečju, bila je anđeo.

Dođavola, anđeli su dosadni u postelji.

A njemu se utroba bunila na pomisao da plati nekoj ženi da ode s njim postelju. Da pronade ljubavnicu – to je bio Gilov savet – da pronade ljubavnicu. U tom slučaju, plaćaće nekoj ženi da glumi interesovanje. Plaćaće joj da dahće i ječi.

No, bilo je i drugih engleskih plemkinja... žena koje su bile zainteresovane za postelju, možda čak i za njega. Vojvotkinja od Bomonta tek što se vratila iz Pariza i čitav svet je znao da Džema i Bomont ne spavaju zajedno, da godinama ne spavaju zajedno. Štaviše, ona već neko vreme igra skandaloznu partiju šaha s vojvodom od Vilijersa – a svi znaju da će, ako Vilijers pobedi u dve od tri partije... sama vojvotkinja biti nagrada.

Pa, sada je Vilijers onnesposobljen. Izgubio je mnogo krvi, pričali su. Verovatno će biti u postelji nedeljama, ako ne i čitav mesec.

Fleč se odmakao od zida i podigao visoku kragnu kaputa. Vojvotkinja je imala oko za otmenost kod muškaraca. Vilijers je bio najbolje odeven muškarac u Londonu. Ali Fleč je poveo ličnog francuskog *tailleur*... pa je smatrao da ima malu prednost.

Ustao je i spustio praznu čašu. Krenuo je napred. Malo ljudi bi prepoznalo mladog Engleza rumenih obraza koji je pre svega četiri godine šetao preko Pon Nefa. Tada je imao milo lice, kako mu je Popi rekla, i jamicu na bradi.